

Juryavontuur in Oekraïne

Een lange weg

Twee jaar geleden is Oekraïne lid geworden van de Unica en het land zoekt meer contacten met het buitenland. Vorig jaar hebben zij de vice-president van het Unica comité Jeanne Glass in de jury van het nationale filmfestival gehad, dit jaar was het mijn beurt. Een goede kans om mijn Russisch wat op te halen.

De KLM vlucht van bijna drie uur van Amsterdam naar Kiev is met een uur verlengd. Wij zitten op de startbaan, alles werkt behalve het toilet. Zonder een werkend toilet kan je een vlucht van deze lengte niet ondernemen. Het wordt al bijna donker wanneer wij een wandeling door Kiev maken en dan de trein instappen voor een rit van 12 uur naar Cherson. Hier hebben wij ook een uur vertraging, wij staan ergens in het veld - oorzaak is onbekend gebleven.

Jureren

Kinochimeria is een internationaal amateurfilmfestival en werd voor de 6e keer gehouden. Oekraïne heeft geen regionale organisaties die de films konden voorselecteren en iedere filmamateur stuurt zijn film direkt naar het nationale festival. Het is aan de jury bestaande uit 6 leden - waarbij de voorziter twee stemmen heeft - om het hele aanbod te beoordelen en een selectie te maken voor het festival zelf. Dit is een taak die dit jaar in drie dagen met veel onderbrekingen 152 films bedroeg.

De voorzitter is Waleri, een professionele regisseur die uit Moskou kwam - een treinrit van een heel etmaal. Mijn favoriete jurylid is Juri. Hij is een DP (director of photography) met veel internationale ervaring en mooie verhalen uit zijn praktijk. Hij geeft les aan de universiteit en praat Russisch mooi duidelijk en langzaam zodat ik hem bijna woord voor woord kan volgen. Hier wordt Russisch steeds afgewisseld met de sterk verwante Oekraïense taal (maar daarvan versta ik niets). Gelukkig is er ook de lieve Marina, mijn tolk.

Juri van de jury
My favourite Russian speaker

Wij worden van ons hotel opgehaald met auto's, op weg naar onze werkplaats in Cherson. Wij draaien om het standbeeld van Lenin en belanden in een achterzaaltje van een grote bioscoop met 1200 plaatsen. Hier zitten wij met een laptop en een beamer te jureren. Iedereen is heel gastvrij en de voorraden vodka zijn onuitputtelijk. Bij elke pauze in het jureren worden versnaperingen geserveerd en borrels geheven. Bij de vodka hoort altijd een toast en

iedereen wordt geacht iets te bedenken waarop gedronken mag worden - op de film, het festival, de organisatie, vriendschap, mooie meisjes, noem maar op. (Overigens, de kwaliteit van de vodka is goed: ik heb er nooit hoofdpijn aan overgehouden.)

Ook hier hebben zij soms aardig lange films en de jury kan dit klaar krijgen alleen door gebruik van "skimming" van sommige films: na enkele minuten wordt de film doorgeschoven, men slaat enkele minuten over, bekijkt weer een stukje en schuift weer door. Dit kan wat riskant zijn, maar bij reportage films met veel "talking heads" is het een effectieve methode. Wij hebben de aandacht van de lokale kranten en TV tijdens een persconferentie. →

De organisatie is hier een ander begrip dan wat wij gewend zijn. Komt een belangrijke mijnheer van de districtsadministratie dan wordt het jureren onderbroken om met hem een aantal vodkaglazens te heffen met de verplichte toasts.

Festival

De selectie van de films is gereed en de jury gaat zich verplaatsen van Cherson naar de Sea of Azov (Genichesk). Ik en Marina mogen met een Ford, de anderen moeten zich laten schudden in een wat ouder busje. Het land kent slechte - en nog slechtere wegen. Wij rijden over een slechte tweebaansweg - 140 km/uur zonder veiligheidsriemen om. Langs de weg een bezoek aan een van de reeks van de meest shockerende toiletten - eigenlijk een muur in het veld (ik wil het hier verder liever niet omschrijven).

Advies van een prof

In Genichesk vindt dan het festival plaats in een grote eetzaal van een recreatiecomplex vlak bij de zee. Een laptop aan een beamer zorgt voor de projectie. Toch te veel buitenlicht om van een optimale projectieruimte te spreken. Het publiek bestaat voor een groot deel van zeer enthousiaste jonge mensen.

Het slotfeest

De prijzen worden verdeeld tijdens een feest met zang en (buike-)dans optredens, veel eten en drank. De laureaat - een documentaire over het leven van een oudere dame - krijgt de Unica medaille die ik zelf mag uitreiken.

Juryvoorzitter Laureaat

Prijsuitreiking met de Unica medaille

Wij maken een uitstapje naar Arabatskaya Strelka - een recreatieobject met een struisvogelboerderij. De laatste kilometers van de weg hadden wij het liefst in een tank willen afleggen. Hoe krijgen zij hier recreanten naartoe? Wij consumeren het vlees en een omelet afkomstig van de langbenige vogels. Alle juryleden mogen een uitgeblazen ei meenemen.

Terug in Kiev. Een uitgebreide wandeling door de stad vol met kerken. Deze zijn overal in het land in goede staat van onderhoud. Er zijn veel bombastische gebouwen van het Stalinistische tijdperk en auto's van westerse merken. De gastvrijheid duurt tot het afscheid op het vliegveld. (Het KLM toilet werkt deze keer.)

